

REGLUGERÐ

um fasteignamat í Helgafellssveit, Snæfellsnessýslu.

Fasteignaskatt í Helgafellssveit skal innheimta með 200% álagi eins og hann er ákveðinn í 3. gr. laga nr. 51 10. júní 1964.

Reglugerð þessi staðfestist hér með samkvæmt lögum nr. 51 10. júní 1964, 5. gr., sbr. 3. gr., til þess að öðlast gildi þegar í stað og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Félagsmálaráðuneytið, 24. marz 1966.

Magnús Jónsson.

Hjálmar Vilhjálmsson.

24. marz 1966.

Nr. 67.

GJALDSKRÁ

fyrir Rafveitu Ísafjarðar.

I. RAFORKA

1. Ljós.

- 1.1. Um KWst.mæli á 560 aurar/KWst.
- 1.2. Um KWst.mæli á 280 aurar KWst. auk fastagjalds er nemi 15 kr./m² á ári í rúmi því, er lýsa skal.
Fullt fermetragjald skal greiða af gólfleti í verzlunum, vinnustofum og og skrifstofum, en fyrir ganga og geymslur 7 kr./m².

2. Almenn heimilisnotkun.

- 2.1. Um KWst.mæli 135 aurar KW/st. auk fastagjalds 12 kr./mán. af hverju íbúðarherbergi. Mælaleiga af einum mæli falli þá niður. Í útreikningi á fjölda herbergja skal telja öll íbúðarherbergi og eldhús, en ekki ganga, baðherbergi þvottahús og geymslur. Herbergi, sem er minna en 7 fermetrar, skal telja sem hálf, þó þannig, að eigi skal greiða fastagjald af herbergjum, sem eru minni en 5 fermetrar. Herbergi, sem eru stærri en 25 fermetrar, skal telja sem tvö.

3. Vélanotkun.

- 3.1. Um KWst.mæli á 280 aurar/KWst.
- 3.2. Um afl- og orkumæla þannig reiknað: aflgjald af notuðu afli kr. 1400 KW/ári orkugjald af allri notkun 40 aurar KW/st.
Notað afl hvers almanaksárs telst vera meðaltal fjögurra hæstu álestra, en álestrar fari fram með sem jöfnustu millibili, en þó eigi skemur en eins mánaðar. Aflnotkun mælist sem meðalág yfir stundafjórðung. Minnsta aflgjald skal vera kr. 7000 á ári. Eftir þessum gjaldskrárlíð má selja alla raforkunotkun atvinnufyrirtækja, sjúkrahúsa, heimavistarskóla og annarra slíkra staða gegn greiðslu fastagjalds af ljósanotkun.
- 3.3. Um KWst.mæli á 130 aurar/KWst., enda sé vélaafl meira en 16 KW.

4. Hitun.

- 4.1. Til gisti- og veitingahúsa, sjúkrahúsa, heimavistarskóla og annarra slíkra staða má selja raforku til suðu og hitunar um sérmæli á kr. 1.35 hverja KWst., enda séu suðu- og hitatæki fasttengd.
- 4.2. Til bökunarofna í brauðgerðarhúsum á 37 aurar/KWst. á tímanum frá kl. 22—10, og 140 aurar/KWst. á tímanum 10—22, enda sé straumurinn rofinn í 4 st. á mesta álagstíma rafveitunnar, þó eigi lengur en tvær stundir í senn og notendur kosti uppsetningu tvígjaldsmæla.
- 4.3. Hiti í kirkju um KWst.mæli á 87 aurar/KWst., enda sé straumur rofinn í 4 st. á mesta álagstíma rafveitunnar, þó eigi lengur en tvær stundir í senn.

5. Önnur notkun.

- 5.1. Til götu- og hafnaljósa um KWst.mæli á 120 aurar/KWst.
- 5.2. Til nota við vinnulagnir við byggingu meðan á byggingu stendur, þannig:
 - a) Um KWst.mæli 280 aurar/KWst.
 - b) Um mestastraumsrofa 35 kr. hvert amper á mánuði.
 Rafveitustjóri ákveður hvort settur skuli upp kwst.mælir eða mestastraumsrofi.
- 5.3. Til súgþurrkunar um kwst.mæli á 80 aurar/kwst.
- 5.4. Alla raforkunotkun, sem ótalin er og ekki kemst undir aðra liði þessarar gjaldskrár, skal selja eftir gjaldskrárlið 1.1.
 Þegar sérstaklega stendur á, má rafveitustjóri selja raforku eftir sérstökum samningi, þó eigi lengur en til eins árs í senn, nema samþykki rafveitustjórnar komi til.
6. Ofangreint raforkuverð er miðað við að raunstuðullinn sé ekki lægri en 0.8. Verði raunstuðull lægri, er heimilt að miða raforkuverð við kVA. og kVAst. í stað kw. og kwst.
 Lágmarksnotkun um hverja heimtaug skal vera kr. 750.00 á ári.

II. MÆLALÆIGA

Rafveitustjóri ákveður stærð og gerð mælitækja, sem nota skal fyrir hverja veitu og sú ákvörðun er skuldbindandi fyrir notanda, sem skal greiða leigu af mælitækjum sem hér segir:

1. Af einfasa kwst.mælum	kr. 12.50 á mánuði.
2. Af þrífasa kwst.mælum 100 A. og minni	— 27.00 — —
3. Af mesta aflsmælum 100 A. og minni	— 72.00 — —
4. Af mesta aflsmælum 100 A. og stærri	— 85.00 — —
5. Af skiptiklukkum	— 12.00 — —
6. Af ljósnemirofum	— 50.00 — —

Af öðrum mælitækjum en þeim, sem nefnd eru, skal ársleigan vera sem næst 20% af verði mælitækjanna. Leigan skal innheimt um leið og gjöld fyrir raforku.

III. HEIMTAUGARGJÖLD

Heimtaugargjald skal greitt samkvæmt eftirfarandi töflu.

Fari lengd jarðstrengs heimtaugar fram úr 15 metrum eða loftlínuheimtaugar fram 40 úr metrum, skal greitt yfirlengdargjald eins og taflan sýnir.

Málstraumur stofnvara	Lágmark krónur	Yfirlengd kr./m
60 A. 1 fasa	5.500.00	370.00
60 A. 3 —	7.250.00	395.00
100 A. 3 —	11 100.00	460.00
125 A. 3 —	13 700.00	530.00
200 A. 3 —	21 800.00	660.00
350 A. 3 —	38 000.00	920.00

Fyrir heimtaug með flutningsgetu 150 kVA. (hér kann að þurfa spennistöð), skal greitt heimtaugargjald er nemi 220.00 á hvert kVA. Skal þá aflið miðað við varastærðirnar 350, 430, 500 og 600 A. Yfirlengdargjald 350 A. skv. töflu. Lengd jarðlínu heimtaugar 60—200 A. reiknast frá varkassa styztu greiðfæra leið að lóðamörkum. Lengd stærri heimtauga reiknast frá varkassa að spennistöð. Yfirlengd reiknast ekki af vegalengd, sem er umfram 100 m frá varkassa. Þurfi að leggja jarðlínuheimtaug út frá loftlínu, skal lengd heimtaugar reiknuð jöfn lengd jarðstrengs frá varkassa að loftlínustólpa.

Þveri jarðlínuheimtaugin akbraut, skal breidd akbrautar ekki reiknuð með. Lengd loftlínuheimtaugar 60—100 A. reiknast frá næsta stólpa í notandalínu við götu styztu greiðfæra leið að varkassa.

Þurfi að setja stólpa fyrir heimtaug nær húsi en 40 metra, svo hún nái löglegri hæð, skal greitt umframgjald 2500.00 kr. fyrir stólpann.

Sé nauðsynlegt að setja upp spennistöð vegna ákveðins notanda, og hún að mestu leyti notuð í hans þágu, skal notandanum skylt að leggja til lóð undir stöðina rafveitunni að kostnaðarlausu og skal hann í öllu hlíta skilmálum rafveitunnar um stærð lóðarinnar og staðsetningu stöðvarinnar.

Sé lögð bráðabirgðaheimtaug í vinnuskúr eða hús í byggingu, skal greitt fyrir hana sem hér segir:

60 amper 1 fasa		kr. 1500.00
60 amper 3 fasa		— 2000.00

Óski húseigandi eftir, að heimtaug verði breytt úr 1 fasa heimtaug eða flutningsgeta jarðstrengsheimtaugar verði aukin, skal hann greiða fyrir breytinguna samkv. kostnaði, þó aldrei minna en mismun á heimtaugargjaldi samkvæmt gjaldskrá.

Þurfi að breyta loftlínuheimtaug í jarðlínuheimtaug vegna breytinga á stofnlínu í götu, skal húseigandi greiða $\frac{1}{2}$ hluta heimtaugargjalds samkvæmt gjaldskrá.

Gjaldskrá þessi gildir í skipulögðum hverfum innan lögsagnarumdæmis Ísa-fjarðarkaupstaðar og Eyrarhrepps. Sé um óskipulagt svæði að ræða, eða aðstæður óvenjulegar, er heimilt að krefjast sérstaks aukagjalds af húseiganda eða gera honum að greiða heimtaugina samkv. kostnaði, en gera skal honum aðvart um það fyrirfram.

IV. OPNUNARGJÖLD

1. Hafi verið lokað fyrir veitu vegna vanskila á gjöldum til rafveitunnar, er óheimilt að opna aftur fyrr en notandi hefur greitt áfallin gjöld og kr. 200.00 í opnargjald á skrifstofu rafveitunnar.
2. Ef fundin eru óleyfileg vör við skoðun eða of stór, skal veitunni lokað tafarlaust. Er óheimilt að opna aftur fyrr en notandi hefur greitt kr. 100.00 á skrifstofu rafveitunnar.

V. ÝMIS ÁKVÆÐI

Hækki innkaupsverð á raforku, er rafveitustjórn heimilt að hækka raforku-reikningana um 30% af þeirri hækkun.

Fyrir hver full 5%, sem kaupgjald hjá Rafveitu Ísafjarðar hækkar eða lækkar, hvort heldur er sökum breytinga grunnkaups eða kaupgjaldsvisitölu frá og með 1. marz 1966 er rafveitustjórn heimilt að hækka eða lækka gjaldskrá um 4%.

Ef fyrirsjáanlegt er, að dómi rafveitustjóra, að örðugleikar verði á rekstri rafveitunnar sakir vatnsskorts, getur rafveitustjórn með samþykki ráðuneytis gert bráðabirgðaráðstafanir, er hún telur heppilegar til þess að draga úr orkunotkun á veituvæðinu meðan á vatnsskorti stendur.

Söluskattur 7.5% er innifalinn í þessari gjaldskrá.

Gjaldskrá þessi staðfestist hér með samkvæmt vatnalögum nr. 15 20. júní 1923, og raforkulögum nr. 12 2. apríl 1946, til þess að ganga í gildi þegar í stað, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Jafnframt fellur úr gildi gjaldskrá fyrir Rafveitu Ísafjarðar nr. 161 28. september 1962.

Atvinnumálaráðuneytið, 24. marz 1966.

Ingólfur Jónsson.

Þorv. K. Þorsteinsson.

REGLUGERÐ

um breytingu á reglugerð nr. 88 25. október 1929, um bifreiðatryggingar, sbr. reglugerð nr. 67 29. júní 1932.

1. gr.

6. mgr. 1. gr. orðist svo:

Nú nær váttryggingarskírteini til annarrar tryggingar en hinnar lögboðnu ábyrgðartryggingar, og skal þá skírteinið bera með sér svo greinilega, að ekki verði um villzt, skilmála og iðngjöld fyrir hverja trygginu. Í endurnýjunarkvittun skal og sundurliða iðgjöld á sama hátt.

2. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er samkvæmt heimild í umferðarlögum, nr. 26 2. maí 1958, öðlast þegar gildi.

Dóms- og kirkjumálaráðuneytið, 25. marz 1966.

Jóhann Hafstein.

Ólafur W. Stefánsson.